

LOOZA

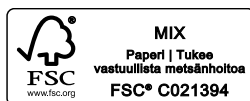
MILLA 2250Y HÄRMÄ

Milla Härmä

Loma

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos
© Milla Härmä ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-52345-2
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Omistettu äideille

PÄIVÄ 1

LOMA, SANON VIISIVUOTIAALLE, ja kilistämme kupposillamme.

Kone on ilmassa. Tarkistan että istuintaskuissa on paperipussit, käsilaukussani on lisää muovisia. Vieressämme istuu harmaatukkainen ja siististi pukeutunut herra, joka on ystävällisesti auttanut nostamaan matkalaukun ja takkimme ylähyllylle. Hän vaikuttaa sellaiselta kohteliaalta ja kokeneelta lentomatkustajalta, joka ei joudu onnettomuuksiin. Ehkäpä mekään emme hänen vieressään joudu. Eivätkä kahdeksanvuotias, yksitoistavuotias ja mies, vaikka paikkamme ovatkin eri puolella konetta.

Eikö nuo pilvet näytä ihan hassuilta, sanon viisivuotiaalle, ja me katsomme yhdessä ikkunasta ulos. Näyttää kylpyvaahdolta, hän sanoo riemuissaan. Tarkastelen hänen kasvojaan. Ovatko ne aavistuksen verran vihreät? Hän ei juuri nyt näytä siltä että oksentaisi. Jospa hän ei enää oksennakaan, tai ehkä

oksennus tulee vasta lennon jälkeen, kun kukaan ei ole enää katsomassa, että tänne tulevat ja tartuttavat kaikkiin, ajattelen.

Sitten kone alkaa tutista. En pidä siitä. Äiti tämä heiluu, lapsi vieressäni hihkuu. No aina nämä vähän heiluu, sanon. Tehdäkseni jotain kaivan kangaskassista sanomalehden, mutta en ymmärrä mitä siinä sanotaan. Katselen kuvia. Joku lapsi heittää pienellä ämpärillä vettä maastopalossa roihuavan kotinsa päälle. Äiti mikä tuo on, kysyy viisivuotias. Ei mikään, vastaan ja käännän sivua. Olipas, sanoo viisivuotias. No se oli joku onnettomuus jossain, sanon. Kone tärisee edelleen, se heiluu epävakaana sumun läpi. Äiti tämä on hauskaa! lapsi huudahtaa. Ymmm, sanon ja tuijotan valtiovarainministerin tyytymätöntä naamaa. Jostain koneen uumenista kuuluu naksahdus, joka voi tarkoittaa mitä vain. Käännän sivua, nyt tuijotan valtiovarainministerin sijaan vakavaa pääministeriä. Vatsasta kouraisee.

Äiti tippuuko tämä, kysyy lapsi kirkkaalla ja kauniilla äänellään. Kulta, shh, ei tipu, sanon, tämä etsii vain sitä oikeaa korkeutta. Pian kone löytääkin sen, lopettaa tärinän ja jatkaa lentoaan tasaisesti. Niin kuin lentokoneet yleensä tekevät. Melkein naurattaa. Tungen pääministerin hetkeksi oksennuspussin

viereen selkänojan taskuun ja otan pienen kulauksen kupistani, viini vaikuttaa jo.

Eikö nyt olekin taas ihan kuin oltaisiin jossain huoneessa vain, sanon viisivuotiaalle, joo, hän sanoo. Sitten hän on epätavallisen hiljaa. Mietteliäämmän näköinen kuin äsken. Äiti minulla on paha olo, hän sanoo. Nytkö se tulee, ajattelen ja kaivan kiireesti paperipussin etutaskusta, avaan sen ja pitelen hänen suunsa edessä. No niin, no niin, sanon peittääkseni hänestä lähtevät äänet, käännän vartaloni näkösuojaksi eteen. Lapsi yökkää. Kunnon oksennusta ei kuitenkaan tule. Hän sylkee pussiin pitkää sylkeä, nyyhkäisee ja pyyhkii sitten vetisiä silmiään. Shh, no niin, voi kulta, sanon ja silitän hänen selkäänsä paperipussia pidellen, kunnes hän työntää käteni pois. Äiti se meni ohi, hän sanoo. Varmastiko, kysyn, joo, hän sanoo ja katsoo taas ulos ikkunasta kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Ei siis kunnollista oksennusta, vain yksi viime yönä, se ei vielä tarkoita varsinaista oksennustautia. Voi olla pelkkää matkajännitystäkin, ajattelen. Haluatko pelata hetken, kysyn. Joo, hän hihkaisee. Annan hänelle puhelimeni. Hän näpelöi puhelinta, siitä alkaa kuulua rasittava pimputtava ääni. Laitatko kulta vähän pienemmälle, sanon. Viisivuotias

painaa nappia mutta ääni on edelleen liian kovalla, kuulokkeitakaan ei voi käyttää sillä ne eivät pysy paikallaan hänen pienissä korvissaan. Kohtelias herra vieressäni vaihtaa asentoa. Vielä, sanon ja tempaan laitteen lapsen vastahakoisista käsistä, säädän äänen pienemmälle. Nyt tästä ei kuulu yhtään, hän sanoo. Ei voi kulta nyt mitään, sanon. Viisivuotias ei näytä kovin tyytyväiseltä mutta tyytyy silti.

Kaivan esille matkaoppaan, jonka olen lainannut kirjastosta. *Ota matkastasi kaikki irti näillä vinkeillä, kannessa sanotaan, ja sisäsivulla luvataan kuinka oppaan lukenut voi palata kotiin tuntien kokeneensa kaupungin viehättävimmät ja kiinnostavimmat kadut ja torit, ravintolat, museot ja nähtävyydet.* Vilkaisen viisivuotiaista, hän näyttää tavalliselta, ei erityisen vihreältä. Suljen silmäni ja nojaan pääni selkänojaan.

Sitä minun ei kuitenkaan olisi pitänyt tehdä, ei herpaantua hetkeksikään, sillä samassa kone alkaa taas tutista. Ensin tutina on niin pientä, että pysyn rauhallisena. Sitten se yltyy, ja juon viinin loppuun yhdellä siemauksella. Tutina jatkuu yhä, nyt kone kääntyy oikealle. Koko kone kallistuu. Sydämeni takoo kii-vaana, ja puristan käsinojista kallistuen itse vasemmalle kaikella painollani, yritän omalla voimallani korjata koneen takaisin asentoon. Äiti tippuuko tämä

nyt, kysyy viisivuotias. Ei tipu, sanon. Valo turvavöiden kiinnittämisen merkiksi syttyy, kuuluu pieni pim. Stuertit vievät metalliset kärrynsä pois. Kirkkaansiniset kauluspaidat näyttävät liian rennoilta. Miksi he sitä paitsi ovat poikia ja puhuvat englantia, olisivatpa he Finnairin huoliteltuja lentoemäntiä, he osaisivat tarjoilla matkustajille viinaa onnettomuuden sattuessa, nuo nuoret pojat joisivat kaikki viinat itse. Sentään kuolemme kaikki yhdessä jos kuolemme, ajattelen ja lupaan että jos vain selviämme, olen tästä lähtien vielä kiitollisempi aivan kaikesta. Sitten ajattelen äitini ystävää, joka ei kesämökillä uskaltanut mennä jokeen uimaan koska oli kuullut jostain että siinä voi olla kova virtaus. Hän pelkäsi että virta vie hänet ja valitti kuumuuttaan koko kesän, ja me nauroimme hänelle, sillä me olimme uineet samassa kohdassa monta kertaa eikä siinä mitään virtausta ollut, nauroimme sille että hän oli niin tyhmä että pelkäsi tyhmiä asioita. Nyt kadun että koskaan nauroin hänelle, sillä olen itse yhtä järjetön, pelkään vaikka mitään pelättävää ei ole. Pelkään ja kadun että olen tuonut perheeni tänne, mennyt matkatoimiston sivuille, painanut nappia ja tilannut matkan.

Mutta sitten tutina lakkaa ja on jälleen tasaista kuin olohuoneessa, stuertit hakevat kärrynsä takai-

sin ja jatkavat siitä mihin jäivät. Kun he tulevat kohdallemme, ostan uuden juoman. Äiti miksi sinä saat toisen, kysyy lapsi. Minun loppui jo, sinullahan on vielä entistäkin jäljellä, sanon ja kaadan viiniä läpinäkyvään muovikuppiin. Se kuohahtaa, ryytän kiireesti vaahdon suuhuni ennen kuin se ehtii valua tarjottimelle.

Miten täällä menee, sanoo mies, joka on äkkiä vieressämme, oletteko oksentaneet, kysyn. Ei, hän vastaa, ja helpotus tulvahtaa lävitseni. Ehkä se oli jännitystä, tai ehkä viisivuotias oli vain syönyt jotain sopimatonta, emmekä kaikki makaa koko lomaa pää ämpärissä. Samassa myös kahdeksanvuotias ja yksitoistavuotias ovat siinä. Äiti tämä on minun seitsemäs kerta lentokoneessa, sanoo kahdeksanvuotias, no niinpä taitaa ollakin, sanon. Barcelonaan ja takaisin, Pariisiin ja takaisin, Kanarialle ja takaisin ja nyt, hän laskee. Miksi minä olen vasta ensimmäistä kertaa, aloittaa viisivuotias. Siksi kulta kun oli se korona, silloin oltiin siellä hiihtämässä kaksi kertaa ja sen jälkeen Latviassa, ja Tallinnassa, sanon. Ai että Tallinnassa oli mahtava näköala, sieltä mäeltä, sitä illalla katsottiin kun teidät saatiin nukkumaan, sanoo mies. Epistä, sanoo viisivuotias. Ei ole epistä, saa aikuisillakin olla omia juttuja välillä, sanon. On kyllä

vähän omituinen olo itselläkin, mies sanoo. Ehkä se on vain myötätuntoa, päätetäänkö niin, naurahdan. Päätetään, naurahtaa mies.

Hyvää iltapäivää matkustajat, kuuluttaa kapteeni. Toivottavasti matkanne on sujunut hyvin. Lennämme tällä hetkellä kymmenentuhannen kolmen sadan metrin korkeudessa, lentoaikaa on jäljellä noin tunnin verran. Sää matkakohteessamme on ollut tällä viikolla historiallisen kuuma, mutta tälle ja seuraaville päiville näyttäisi olevan luvassa hieman viileämpää, ehkä joitakin sateitakin, hän jatkaa pehmeällä äänellään. No niinpä tietysti, sanon miehelle. Äiti mitä, kysyy kahdeksanvuotias. Ei mitään, sanon, ja vasta sitten yksitoistavuotias äkkää limulasin viisivuotiaan pöydällä. Hei miksi te olette saaneet, me ei olla saatu, hän melkein huutaa. Shh, ehdin sanoa, ja sitten kohtelias herra palaa takaisin paikalleen meidän penkkirivimme päähän, eikä mies kehtaa jäädä puhumaan hänen ylitseen. He katoavat omalle paikalleen. Aina se saa kun on muka niin pieni, kuulen japatuksen käytävältä. Viisivuotias tarttuu kuppiinsa ja hulauttaa tyytyväisenä alas loput limsat, taivuttaa päänsä taakse ja nostaa kupin korkealle niin että viimeisetkin pisarat valuvat varmasti hänen kurkkuunsa.

MITEN MENI, KYSYN mieheltä, joka laskeutuu portaita perässämme. Ei oksennuksia, hän sanoo, ja minusta tuntuu kuin olisimme voittaneet jotain. Onhan täällä nyt ihan lämmin, sanon, vaikka taivas näyttää huolestuttavan pilviseltä. Äkkiä olo on tyhjä. Selvisimme lennosta ja nyt se on ohi. Äiti, sinähän sanoit ettei me enää ikinä lennetä mihinkään, sanoo kahdeksanvuotias, joka on tullut vierelleni. No niin minä luulin, silloin koronan aikaan minä ihan oikeasti luulin niin, sanon. Sinä sanoit että se on ympäristölle tosi paha, että hyvä kun ihmiset ei enää lennä, hän sanoo. No on se ihan yhtä paha edelleen, minä sanon. Miksi me sitten nyt lennettiin, kahdeksanvuotias kysyy, no se on vähän sillä tavalla, että lomat on aina niin lyhyet että sitten menisi koko aika siihen matkustamiseen, ja lentäminen on halvempaa, sanon. Miksi se on halvempaa, kysyy kahdeksanvuotias. Sepä onkin hyvä kysymys, ja seuraavalla kerralla mennään

junalla, sanon. Joo junalla, kahdeksanvuotias sanoo ja ottaa pienen laukkahypyn vieressäni. Aina niin kiltti keskimmäiseni, välillä pelkään että liiankin kiltti.

Majoitukseen kuuluu ilmainen taksikuljetus kentältä. Puhelimeeni kilahtelee viestejä, ensin tervetuloa ja sitten kuvaus taksista, jonka pitäisi odottaa meitä terminaalin ulkopuolella. Mihin nyt, sanoo mies. Tuolla näkyy opasteita, sanon, ja lähdemme seuraamaan kylttejä, mutta suurin osa ihmisistä menee toiseen suuntaan, enkä tiedä miksi. Äkkiä opasteet lakkaavat kokonaan. Miksi on ensin opasteita ja sitten ei ole, sanon. Lopulta huomaan ovet joiden yläpuolella on taksin merkki, ja kävelemme liukuovista ulos. Ihmiset vellovat suurine matkalaukuineen yhtenä kaaoksena, takseja on sikin sokin joka puolella. Eikö tässä ole mitään jonoa, kysyy kahdeksanvuotias, ei ulkomailla osata jonottaa, sanon. Mihin meidän nyt pitää mennä, viestissä sanotaan että auto tulee toiselle kaistalle, mutta mikä näistä on se ensimmäinen, miksi tämä on näin sekavaa, sanon miehelle. Puhelimeeni kilahtaa jälleen viesti. Alkuperäinen kuski on estynyt tulemasta, kuskimme onkin Andrej eikä Vlad, automme onkin toisen merkinen ja sen rekisterinumero on toinen, juuri kun olen painanut mieleeni ensimmäisen.

Tuijotan silmä kovana kaikkia takseja ja olen aivan varma, että omamme on mennyt jo, joku muu on astunut siihen iloisin mielin, ja Andrej on kuljettanut hänet sinne minne meidän piti päästä. Kurkistelen kiihtyneenä kuinka toisella kaistalla harmaaseen autoon nousee joku, olikohan tuo se meidän, senkin piti olla harmaa ja nyt siihen meni joku muu, tai tuo, tuo oli varmasti se meidän, ajattelen, olen jo unohtanut numeron ja kaivan sen jälleen puhelimesta esiin, mutta auto ehtii lähteä. En tykkää, sanon miehelle, joka vain seisoo, ja pelkään että emme pääse kentältä pois koskaan. Jääkää te tähän kohtaan niin me menemme tuonne toiselle puolelle, sanon sitten. On kulunut jo kymmenen minuuttia siitä kun taksin olisi pitänyt olla tässä, ehkä se ei tule ollenkaan, ajattelen. Viini muistuttaa itsestään enää orastavana pääkipuna ja tahmeana kitalakena. Nyt ei kannata palata ostamaan vettä, lentokentän kalliissa kioskeissa se maksaa maltaita kaupungin kauppoihin verrattuna.

Juuri kun olen luovuttamassa, ohitsemme kaartaa oikea Fiat, tietysti se on tuollainen isompi, se on tuo, huudan miehelle. Taksi pysähtyy, kipitämme sen luo ja tervehdimme autosta nousevaa kuskia, ainakin hänellä on joku nimilaatta paidassa eli hän vaikuttaa luotettavalta. Ojennamme kiitollisena hänelle

kompaktit matkatavaramme, jotka lentoyhtiö on sallinut meidän ottaa ilmaiseksi mukaan koneen matkustamoon.

Kiepsahdamme sisälle taksiin, jätämme turistimassat ja olemme vapaat. Onneksi taksi on niin iso, että kenenkään ei tarvitse istua kuskin viereen. Kai-
van puhelimesta osoitteen ja näytän ruutua kuskillle, sillä en osaa lausua kadun nimeä täynnä omituisessa järjestyksessä olevia konsonantteja. Kuski sanoo nimen ääneen ja nyökkäilee hyväksyvästi. Sen täytyy tarkoittaa sitä, että hän tietää minne viedä meidät, että kyseessä on oikea kuski joka ajaa turvallisesti ja oikea katu joka sijaitsee sellaisessa paikassa mihin hän joskus muulloinkin vie ihmisiä. Varmistan, että kaikki ovat kiinnittäneet turvavyöt, nyt sitä mennään, sanon, ja yhtäkkiä oloni on rento. Olemme matkalla kohti kaupunkia, jossa kukaan meistä ei ole koskaan käynyt, ei edes mies, vaikka on bändimenneisyydessään kiertänyt monta kertaa koko Euroopan.

Katselemme ulos ikkunasta ja tartumme siihen, mitä näemme, ai täälläkin on tuo Lotto, sehän on se kauppa joita on ollut jossain muuallakin. Muistellemme edellisiä matkoja lentokentältä majapaikkoihin. Kanarialla oli loppiainen ja kauppa kiinni kun ajoimme sen pihaan, mutta sitten hotellissa olikin se

mahtava pikkukauppa josta sai kaiken, sanon. Sieltä sai niitä Toblerone-jätskejä, sanoo kahdeksanvuotias. Huomenna on muuten sunnuntai, onkohan ruoka-kaupat kiinni, kun on katolinen maa, sanon sitten. Kyllä siellä keskustassa varmasti on ne pienet auki, ehkä se isompi kaupparetki pitää jättää maanantaille, mies sanoo. Niin se oma buffet-aamiainen, ostetaan kaikkea, sanoo kahdeksanvuotias, tehdään kokkeliä ja laitetaan kaikki hienosti. No kai niitä muniakin voisi loman kunniaksi ostaa, sanon, no kai sitä voisi, sanoo mies. Ostetaan Nutellaa! huudahtaa viisivuotias. Joo, ostetaan Nutellaa, ostetaan, ostetaan! yksitoistavuotias ja kahdeksanvuotias yhtyvät kuoroon. Katson mieheen ja hän hymyilee. Ostetaan vaan, sanon. Entä churroja, sanoo yksitoistavuotias. No niitä voi olla ehkä vähän vaikeampi löytää, ainakaan semmoisia lämpimiä, mutta katsotaan mitä siellä on, sanon. Ai eikö täällä ole churroja, yksitoistavuotias sanoo. No ei täällä nyt välttämättä ole kaikkea samaa kuin viimeksi, kun nyt ollaan ihan eri paikassa, sanon. Pieni ärtymys nostaa päätään, miksi hänen pitää juuri nyt haikailla jotain muuta kuin mitä meillä on. En tartu siihen, sillä kaikki on mahdollista ja meillä seitsemän päivää aikaa, jos tämäkin lasketaan. Katselen auton ikkunasta kuinka teollisuusrakennukset ja virastot

muuttuvat vanhoiksi kivitaloiksi. On tullut hämärää, tunnelmalliset valot tuikkivat ikkunoista.

Vasemmalla aukeaa suuri puisto. Tuolla olisi hyvä juosta, sanoo mies ja katsoo ikkunasta haaveellisena. Talojen julkisivut ovat hassun kapeita ja korkeita, sitten yhä koristeellisempia, taksi sukeltaa kapealle kadulle ja ihmisiä on joka paikassa, olemme vanhassa kaupungissa. Auto matelee täyteen tupattujen terassien välissä joita on vierä vieressä ja silmäkantamattomiin. Näinkö iso tämä on, sanon. Olen ajatellut kaupungin paljon pienemmäksi ja rumemmaksi, olen ihmeissäni, olen iloinen. Lopulta taksi jättää meidät täyden ravintolan terassin eteen. Kuski näyttää talon seinässä lukevaa osoitetta, tihrustan sitä ensin seinästä ja sitten puhelimesta. Osoite on oikea. Astumme taksista ulos. Kuski avaa takaluukun ja ojentaa tavaramme, me kiitämme häntä ja hän ajaa pois.

Kaupunki sykkii, onhan lauantai-ilta. Katu on täynnä ihmisiä, on pimeää jo. Voiko se olla tämä, sanon, mutta sitten huomaan talon päädyssä samanlaisen ruman keskeneräisen graffitin kuin kuvassa, eikä minkään muun talon seinässä ole graffiteja. Löydämme sisäpihalle ja sitten olemme alaovella. Kaivan puhelimesta esiin koodin, jolla pääsemme

sisään, ja astumme rappukäytävään. Valot syttyvät automaattisesti. Nenääni tulvahtaa haju, jota rakastan, vaikka tiedän ettei se ole terveellinen, kellarin haju, kosteiden kiviseinien haju. Kaksi polkupyörää makaa portaiden vieressä risaisina ja pölyisinä, ei hissiä. Onneksi ei ole vaunuja enää, sanon, ja samaan aikaan sekä tarkoitan että en tarkoita sitä.

Lähdemme nousemaan portaita. Äiti minua pelottaa, sanoo yksitoistavuotias. Hänellä on tapana hiipiä omasta huoneestaan pikkusisarustensa yhteisen huoneen säkkituolille nukkumaan niinä iltoina kun minä olen myöhään ulkona, vaikka päivällä hän säikyttelee heitä syöksähtelemällä yllättäen ja karjuen esiin milloin mistäkin piilosta. Ei tarvitse pelätä kulta, sanon. Se on numero viisi, vielä ylöspäin, sanon. Kiipeämme kerroksen toisensa jälkeen ja valot syttyvät edellämme, sitten tulemme ylimpään eli kolmanteen kerrokseen. Tämä se on, sanon. Mutta tästä kerroksesta lamppu on palanut, alemmasta säteilee valoa sen verran että näen oven vieressä laatikon, jonka sisällä avaimen täytyy olla.

Mikä se tämän koodi sitten onkaan, sanon ja kovan puhelinta taas esiin. Silloin käytävän valot sammuvat kokonaan. Äiti, parahtaa yksitoistavuotias, ja kaikki lapset liimautuvat minuun tiukasti kiinni,

onneksi puhelin on jo kädessäni ja saan siitä heti taskulampun päälle. Mitä oven takaa paljastuu, voiko se ikinä olla sitä mitä ilmoitus lupasi? Ehkä sisällä haisee esanssinen pesuaine enkä pysty nukkumaan koko viikkoon, ajattelen. Räplään avainlokeroon oikeaa koodia. Ensin se ei onnistu, mutta sitten luukku aukeaa. Otan avaimen ja annan sen miehelle, alan sulkea avainlokeroa.

Mies työntää avaimen lukkoon ja kääntää sitä yhden kierroksen oikealle. Ovi ei aukea. Hän kääntää avainta takaisin vasemmalle, ei edelleenkään aukea. Tämä ei aukea, sanoo mies. Anna minä, sanon ja tartun avaimeen, käänän sitä kaksi kertaa oikealle, ja lukko lokahtaa auki. Muut ehtivät oven raosta sisälle ensin, sillä avain täytyy saada lukosta vielä irti. Kuuntelen heidän reaktioitaan. Hei täällä on tosi hieno lamppu, ja seinä, kuulen kahdeksanvuotiaan huudahtavan.

Vihdoin saan avaimen irti ja astun sisälle. Katson ympärilleni ja olen helpottunut. Asunnossa tuoksu uusilta huonekaluilta, ei pahalta pesuaineelta. Vanhaa tiiliseinää on jätetty rouheasti esille, mutta muuten kaikki pinnat ovat kauttaaltaan remontoituneet. Kaksi makuuhuonetta joiden suuret sängyt on pedattu muhkeilla peitoilla ja tyynyillä, keittiö

puhdas ja moderni. Lasken lentolaukun lattialle. Ja on kirkko! huudahtaa mies. Kiiruhdan hänen luokseen ikkunaan, mahtavaa, sanon. Ikkunasta näkyy valtava vanha kirkko jonka tornit nousevat korkeina tummaa taivasta vasten. Kirkko on valaistu alhaalta niin että se näyttää yhtä aikaa sekä aavemaiselta että juhlalliselta. Istutaan tässä ikkunalaudalla koko ilta, sanon miehelle.

Tämä on meidän! kuuluu toisesta makuuhuoneesta. Kävelen huoneeseen, joo tämä sänky taitaa olla vähän isompi, tämä voi olla teidän, sanon, jee, huutavat lapset, yksitoistavuotias heittäytyy viisivuotiaan päälle sänkyyn ja kierähtää sitten selälleen, hänen ilmassa sätkivät jalkateränsä ovat yhtä pitkät kuin omani. Minä nukun tässä, ei kun minäpä, kuulen ja lähden pois huoneesta, suljen korvani kinastelulta, sillä asunto on vielä parempi kuin kuvissa eikä näköalasta ollut edes mainintaa. Nyt niitä juomia ja jotain pientä, aamuksi myös, eikö tuossa ihan viressä ollut joku, sanon miehelle ja hän nyökyttelee. Joo, huomenna mennään kunnon kauppaan, hän sanoo.

Nyt lapset lähdetään, kajautan. En halua mennä siihen rappukäytävään, sanoo yksitoistavuotias. Hänen tukkansa on paksu, hän antaa edelleen lei-

kata sen Beatles-malliin. Otetaan heti puhelimesta taskulamput esiin, sanon. En halua tulla, hän sanoo. No jäätkö sinä sitten hetkeksi tänne, sinähän voit jäädä, sanon. En, sanoo yksitoistavuotias ja noruu lannistuneena lenkkareidensa luokse, alkaa vaivalloisesti tunkea niitä jalkaansa. Kannattaisiko nuo nauhat avata ensin, sanon, ei, sanoo yksitoistavuotias ja nitkuttaa kantapäätä sisään ahtaasta kengänsuusta. Minua pelottaa, hän sanoo taisteltuaan kengät jalkaansa. Ei ole mitään pelättävää, sanon ja sytytän puhelimesta lampun.

Avaamme oven ja kuljemme rappukäytävään. Kahdeksanvuotias ja viisivuotias kimpoilevat jo edellä, he ovat heittäneet lippiksensä kaiteen yli portaikkoon joka kiertyy kuin Hitchcockin Vertigossa, he kiljahtelevat juostessaan alakertaan hakemaan lakkejaan. Shh, sanon minä, vaikka eivät he kuule, lamput syttyvät askeleidemme mukana aivan niin kuin pitääkin. No niin, eihän ole yhtään pelottavaa, sanon perässäni lampsivalle yksitoistavuotiaalle, on, sanoo lapsi ja valuu portaalta toiselle lenkkareissaan jotka haisevat kesän jälkeen pahalta. Ne ovat kasvuneet monta kertaa ja hikiset sukat ovat jättäneet niihin hirveän lemun, joka odottaa minua eteisessä aina kun tulen kotiin. Inhoan hajua enkä ole keksinyt

*”Ja nyt aurinko alkaa paistaa,
on päästävä ulos, pian, imettävä kaikki sen säteet,
kuljettava kaikki kadut, käytävä museot,
kahvilat ja terassit, nähtävä kaikki näkemisen
arvoinen, nyt ja nyt. Miksi meillä on
niin kova kiire, kysyy yksitoistavuotias.”*

MUSTAN HUUMORIN SÄVYTTÄMÄ ROMAANI ARJEN KAUHUSTA JA HAURAASTA ONNESTA

Tarkkanäköinen romaani kuvaa ihmisiä kaiken keskellä: lomaunelmia, ristiriitaisia paineita, maailmantuskaa ja pieniä onnen hetkiä. Sen intensiivinen kerronta tulee lähelle lukijaa ja saa pohtimaan, mikä omassa elämässä on merkityksellistä. Mitä oikeasti haluamme? Mistä onnellisuus syntyy, ja mitä varten oikeastaan teemme niitä asioita, joita teemme?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52345-2